

КАМЕН

и пиратите

от 5 Г

„Къде да
се запиша
в 5Г клас?“

Юлия
Спиридонова

Елена Павлова

Илюстрации
Нега
Малчева

1. ПЪРВИ ЗВЪНЕЦ

ЦВЕТАТА ГОВОРЯТ. НИЩО ОБЩО С ПИРАТСКИТЕ КОРАБИ. ГЪЛЪБИТЕ И ХИГИЕНИЧНИЯТ ТЕРИЕР. БОНБОНИ С ХРУСКИ – САМО С ИЗМИТИ РЪЦЕ. ТРЕНИРОВКИ В СЪБОТА СУТРИН. ЧАСОВНИКЪТ НА ДИДО И КАПИТАН БЪРТЪН.

15 СЕПТЕМВРИ, ПЕТЪК

#КласнаСтая #ПриателиПирати

На дъската с цветни маркери и големи, щриховани букви грееше ДОБРЕ ДОШЛИ В 5-ТИ КЛАС! и имаше нарисувани цветя, балончета, колело и ракета. И няколко ококорени бухалчета. Над дъската госпожа Панчева беше окачила шарен гирлянд. Придържаха го още две бухалчета, само че картонени. Сигурна беше, че децата ще ги харесат, и се оказа права: докато оставяше на катедрата огромния наръч букети, зад гърба ѝ момичетата въздишаха едно през друго: „Колко са сладки!“ и „Олеле, ще ги изям!“, шумоляха раници и щракаха камерите на телефони. Г-жа Панчева нарочно се забави, докато подреди цветята и извади новичкия дневник. През отворените прозорци още долитаха музика и отгласи от суетнята на двора, но повечето класове вече бяха влезли в училище.

Вратата се отвори тъкмо когато всички взеха да прибират телефоните, само тук-там остана по някое „Лайкни го, де!“.

Момчето на прага и г-жа Панчева се гледаха няколко секунди.

– Тържеството за първия учебен ден започна преди час и половина – припомни му тя.

Момчето сви рамене. В страничния джоб на раницата му беше бодната рошава като слънце хризантема, която закима и залюля глава.

Учителката изчака малко, но момчето не каза нито дума и накрая тя го представи:

– Деца, тази година имаме нов ученик – Камен Малинов. Хайде да го посрещнем с добре дошъл!

– Добре дошъл, Камене! – викнаха всички в хор.

– Камен е от... – г-жа Панчева вдигна вежди в посока на новия ученик.

– ... праисторическата ера... – промърмори момчето.

– От Варна! И знаете ли какво? – грейна учителката. – Баща му е...

– ... неандерталец... – смотолеви Камен.

– Корабен механик! Постоянно пътува с корабите. Не е ли страхотно?

– Може и да не е неандерталец – съгласи се момчето. – На компютъра на Мишо гледах, че постоянно откриват различни други *хоминиди*...

Двамата с г-жа Панчева се спогледаха.

Стойчето от третия чин първа не издържа.

– Госпожо, госпожо, какво общо имат комините?

– Прачовеците се наричат така – Камен се усмихна. – Човекът на латински е „хomo“.

По задните чинове пробяга смях.

– Ама наистина откриват нови видове! – запъна се Камен. – Има един учен, който изследва гени в кокалите, той е хванал поне три вида през последните години!

– Баща ти е корабен механик! – изскърца със зъби учителката. – А тази година е какъв...?

– Умрял, предполагам?

Смехът в класната стая за малко да събори единия картонен бухал от дъската.

Г-жа Панчева си пое дълбоко дъх.

Аха да отвори уста, когато отвън в коридора се разнесе звънко:

– Джаф! – и след малко още веднъж: – ДЖАФ!

Камен отстъпи една крачка и раницата му се блъсна в нещо, което със същия гласец отпреди малко каза „Квик!“

– Полека! – обади се зад гърба му господин Иванов, ресурсният учител. – Ще счупиш това прекрасно цвете... и, разбира се, удари Пиратчо!

– Ами... извинявайте? – момчето се вгледа със съмнение в доста голямата и подозрително шаваща чанта, която учителят притискаше към гърдите си.

– Господин Иванов! – възкликна г-жа Панчева. – Пак ли сте довели в училище това *куче*? Знаете, че животните не са разрешени даже в кабинета по биология!

– Но, госпожо Панчева, Пират не е обикновено животно, той е *териерче*! – възрази г-н Иванов и намести очилцата на носа си. Наведе се, остави чантата отвън до вратата и с широка усмивка добави: – А и, както виждате всички, никого не съм *довел*. Не държа каишка в ръката, а и забележете, никакво куче не се вижда наоколо, било то джак ръсел или друга порода! – той смигна на Камен.

– Всички го чухме да лае! – провикна се Рени, която седеше до Стойчето.

Като потвърждение отново се разнесе звънко ДЖАФ! и учителят смутено порови в джоба на панталоните си за... черен телефон, който изляз отново.

Камен междувременно не откъсваше очи от чантата, която продължи да шава и ципът ѝ се откряна, а отвътре се подаде мокър черен нос.

– Да, госпожо директор! – Жизнерадостно обяви г-н Иванов по телефона. – Точно пред 217-а стая съм! Разбира се,

госпожо Зеленска! Не, никакво куче! – той затвори и се обърна към г-жа Панчева. – Дошъл съм в Пети Г с мисия!

През това време ципът на чантата му се отвори още малко и отвътре се подаде дълга бяла муцуна, на чийто връх помръдваше и душкеше мокрият черен нос.

– Това е г-н Иванов, ресурсният учител! – побърза да представи новодошлия класната. – Както разбирам, нашият нов ученик ще трябва да посещава допълнителни занятия, вместо да си измисля разни истории за неандерталци!

– Казах просто, че в последно време е разчетен геномът на няколко праисторически човека... – възрази Камен.

– Но, разбира се, точно така! – г-н Иванов вдигна пръст. – Несъмнено говориш за проекта на Сванте Пийбо!

– Какъв Сванте? – изуми се г-жа Панчева.

– Чудесен учен! – продължи г-н Иванов и размаха пръста си. – Работи в института „Макс Планк“ в Лайпциг и е разчел генома на неандерталците. Целия! Нещо повече, открил е и няколко други вида предци на човека!

– И сред тях лелята на Камен! – обади се Теди от четвъртия чин до вратата.

Смехът в класната стая за малко да събори второто картонено бухалче.

– Тъй или иначе – обърна се г-н Иванов към Камен, – приятно ми е да се запознаем, млади човече, ще се радвам да се видим в понеделник след часовете и да поговорим повече за Сванте Пийбо, става ли?

Момчето многозначително му посочи чантата, от която вече се подаваше не само дълга муцунка, но и стърчаха две ушета – едно бяло и едно кафяво – а помежду им светкаха ококорени любопитни очета.

– Това е Пират! – прошепна заговорнически г-н Иванов. – И на него ще му е приятно да се запознаете!

– Джаф! – обади се Пират от чантата.

– Господин Иванов... – изсъска през зъби г-жа Панчева.

Но ресурсният учител вече бе успял да грабне териера... тоест, чантата... и се отдалечаваше бързешком по коридора.

– Можеш да седнеш до Дидо – посочи класната, – на четвъртия чин до прозореца.

Камен въздъхна, изпъна рамене и пресече стаята с решителна крачка. Отвсякъде го пържеха погледи като бластери, а Теди се изкикоти от мястото си:

– Ехо, цветарчето, туй чудо за кого го мъкнеш?

Камен смъкна раницата си на чина и вдигна вежди срещу хризантемата.

– Ако беше жълта, щеше да е за теб – значи несподелена любов. Но оранжевата... – Той измъкна цветето от страничния джоб и се върна до катедрата. – Заповядайте, госпожо Панчева. Оранжевата хризантема означава, че се гордея да съм във вашия клас. Освен това Ани каза от самото начало да се извиня за неприятностите, които ви очакват.

– Стой, не мърдай! – извика Светли, изтърча между чиновете и нащрака артистично няколко пози.

Третата за годината снимка в групата на Пети Г събра повече лайкове от бухалчетата на дъската. А и май си остана единствената, на която г-жа Панчева се усмихваше.

* * *

На излизане от класната стая г-жа Панчева си прибра картонените бухалчета. Глъч и врява отекваха в коридора, но около редицата до прозореца още имаше цяла тълпа.

– Всъщност – уточни Камен – оранжевото означава „гордост“, а хризантемата – „приятелство“.

– Не може да си приятел с учителите! – врътна плитки Рени по същото време, когато Стойчето казваше:

– И всичките цветя си имат значения? А, леле, гледайте тука! – и размахва телефона си. – Пфууу, ама то всичкото е за любов...

– Не всичкото – възрази Теди.